

Decemberkvällen

Året var 1925, inne i salongen kunde man finna Helena. Hon satt tillbakalutad i den främre soffgruppen vid den öppna spisen, och njöt av den omslutande pianomusiken som spelades den kvällen.

I handen hade hon ett halvt glas rött vin. Hon hade blek hy, rött läppstift, och svart uppsatt hår. Det var en mycket kall decemberkväll. Femte december för att vara exakt...

Värdshuset brukade vara en populär plats att umgås på, men inte en afton som denna.

Helena tittade in i brasan, och drack upp det sista vinet. Det var dags att dra sig hemåt.

Precis när hon hade rest sig, hörde hon en manlig röst ifrån baren.

-Ska frun verkligen gå hem i detta snöoväder?

Helena började gå mot utgången, och fortsatte att lyssna på samtalet som pågick vid baren.

-Ja, jag måste verkligen gå hemåt, svarade kvinnan.

Mannen vid baren svarade snabbt med en lite mer bestämd röst,

-Frun vet väl att det är den femte december idag?

-Jo, det vet jag? sa hon.

Mannen tittade på henne och började berätta en kort historia.

-För många år sedan, gick en dam ut från detta värdshuset, och in i en snöstorm som denna och hennes kropp hittades aldrig. Varje år den femte december kan man höra hennes rop på hjälp. Vissa har till och med sett "henne". Hon har en spegel framför sitt ansikte, och i den visar hon saker så hemska, att de som tittat in i spegeln har blivit stumma i flera veckor.

Vissa har försvunnit spårlöst, frun kommer att ångra sig! Så får jag bjuda på några drinkar till så att klockan blir över tolv?

Helena höjde på ena ögonbrynet, och tyckte att det var konstigt att hon inte fick någon varning. Det verkade som att han inte ens hade sett henne. Hon öppnade dörren, och gick ut. Innan dörren slog igen, hörde hon kvinnan skratta och säga "Tack det kan jag inte säga nej till".

Värdshuset låg en bra bit utanför staden, och hon hade en ganska lång bit att gå i kylan. Snön piskade henne i ansiktet, men hon gick med raska steg mot sin väg hem.

Hon gick och funderade på varför ingen hade pratat med henne på hela kvällen. Ungefär som att hon inte var där.

När hon hade gått ett par hundra meter hörde hon någon ropa:

-Hallå? Vart är jag!?

Helena stannade upp. Hennes blod blev iskallt. Någonting med den rösten var väldigt obehaglig. Hon tittade sig omkring, men kunde inte se någon. Hon skulle precis börja gå igen, när hon hörde ytterligare någonting. Denna gången ett fasansfullt skrik. Någon skrek så högt den kunde, ja så högt att man kunde höra frustrationen.

Hon vände sig om med spänd blick, medans hon tänkte på vad mannen i baren hade sagt. Hennes blick var skräckslagen och sökte i mörkret, och visst var det någon där.

En halvt hukad skugga stod en bit bort från henne. Hon kunde inte se mer än att personen var lugn, och stod helt stilla.

-Hallå? Ropade Helena.

Till svar fick hon ett enkelt "Jag fryser".

Det var någonting med den rösten som hon verkligen kände igen, men hon kunde inte sätta fingret på det.

-Vem är du? Frågade hon.

Denna gången var det helt tyst. Det enda hon kunde höra var den iskalla vinden.

Helena rös till, och frågade en gång till.

-Hallå? Vem är du?

Skuggan svarade inte, men började istället röra sig långsamt emot henne.

Hon fick kalla kårar, och ville bara springa iväg. Men någonting i henne var väldigt nyfiken.

Mer och mer kunde hon skymta en siluett av en kvinna. Kvinnans klänning blåste fram och tillbaks. Hon höll en frostig spegel framför sitt ansikte. Nu rådde det inga tvivel om att det mannen hade sagt var sant. Kvinnan stod nu bara någon meter framför Helena, och hon kunde skymta sig själv i spegelbilden. Hon började skaka, hon var rädd för vad hon kanske skulle få se. Men hon kunde inte springa därifrån. Hon var helt förstelnad. I flera sekunder stirrade hon in i spegeln, men ingenting hände. Hon såg ingenting annat än en snöstorm. Plötsligt började kvinnan försiktigt att ta ned spegeln.

När hon såg ansiktet bakom spegeln, förstod hon varför hon hade känt igen rösten. Det var hon själv som stod bakom spegeln...

Året var 1926, inne i salongen kunde man finna Helena. Hon satt tillbakalutad i den främre soffgruppen vid den öppna spisen, och njöt av den omslutande pianomusiken som spelades den kvällen.

I handen hade hon ett halvt glas rött vin. Hon hade blek hy, rött läppstift, och svart uppsatt hår. Det var en mycket kall decemberkväll. Femte december för att vara exakt...